

DE JONGE VROUW

GEILLUSTREERD CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT

REDACTIE: J. M. WESTERBRINK—WIRTZ,
M. E. VAN ROSSUM EN P. KEUNING

UITGAVE BOSCH & KEUNING — BAARN

Adres red. en administr.: „De Jonge Vrouw“, Baarn, Giro 20246
Verschijnt den eersten Donderdag van iedere maand
Abonnementprijs f2.25 per half jaar bij vooruitbetaling
Prijs van de luxe-uitgave f 3.25 per half jaar
Men verbindt zich voor een geheel jaargang
Abonnementen eindigen niet anders dan met 1 October

INHOUD

- Meditatie. Hooren en verstaan 122
- Jezus predikend op het meer. Houtsnede uit de Greiner-Bibel 123
- Wij durven, door Agni van der Torre. Vervolgverhaal .. 124
- Mismakten. Vers van W. G. 128
- Persoonlijke herinneringen aan Selma Lagerlöf, door Christine Doorman 129
- Het bedrog. Novelle door Beatrice Willing 133
- Lakwerk, door J. de Vr. R.—S. 136
- Zaadpluis, door Rie van R. 137
- Ontwerpen voor handwerk, door Atelier „De Driehoek“ 139
- Plaatsbespreken. Monoloog door Rie van Rossum 142
- Op zoek naar een betrekking, door Werkzoekende 144
- Modekrabbels van Nos 145
- Waar kinderen wonen 146
- Crisishuwelijk 147
- Langs de winkels 149
- De vrouw en lichaamsoefeningen, door Th. Heeg 150
- Om het wachtvuur, door Lenie S. 152
- Practische Dingen 153
- Een tasch van vilt: van oud nieuw, door Jo Pijlman 153
- Een leuk visite- of avondtaschje, door Annie Groenheyde 153
- Gebreid damesvest zonder mouwen, door A. Balder 154
- Een spreij, door A. Balder 155
- Ons Patronenhoekje 157
- Keukengeheimen (inrichting) door Vict. Hartogh—Snoek 158
- Keukengeheimen (recepten) door G. le Roy 159
- Correspondentie van de Redactie 160
- Op de kunstdrukpagina's 160
- Golfbrekers ..... Foto Eva Besnyö
- Wazige verten ..... Foto Kees Hana
- Schilderacademie te Berlijn ..... Foto G. Tjassens Keiser

17
E JAARGANG

● JANUARI 1935 ● No. 4 ●

HOOREN EN VERSTAAN

Hij leerde hen veel door gelijkenissen en zeide bij dat leeren tot hen: Hoort. ● Markus 4:2 en 3a

Er staat een groote schare aan de oever van de zee. Jezus is op een schip gegaan en vandaar spreekt Hij tot de schare, die gekomen is om naar Hem te hooren.

Jezus spreekt, dat moest eigenlijk voldoende zijn voor allen, die daar aan de oever staan, Als Hij spreekt, dan is het toch zeker, dat naar Hem geluisterd moet worden. Hij heeft de woorden des eeuwigen levens.

Ach, ze luisteren ook wel. Jezus vertelt een gelijkenis; Hij is gemakkelijk te volgen. Ook dwingt de omgeving tot luisteren. En daar is poëzie in het spreken van den Heiland.

Ja, maar er zijn menschen die straks heengaan, en de Satan komt en neemt het woord van Jezus weg. Of in de verdrukking is het, alsof Jezus nooit gesproken had. Of daar is het leven met zijn zorgen en behoeften, met het jagen naar geld en goed en het goede wordt verstikt.

Wij kunnen hooren, zonder te verstaan. Alleen zij, die zich aan Jezus gewonnen geven, luisteren. Zij hebben het geheim van het Koninkrijk Gods.

't Geheim van het Koninkrijk Gods is in Jezus belichaamd. Wie nu hoort naar een mooie rede, naar' treffende woorden, diepzinnig uitgesproken, hij hoort toch eigenlijk niet.

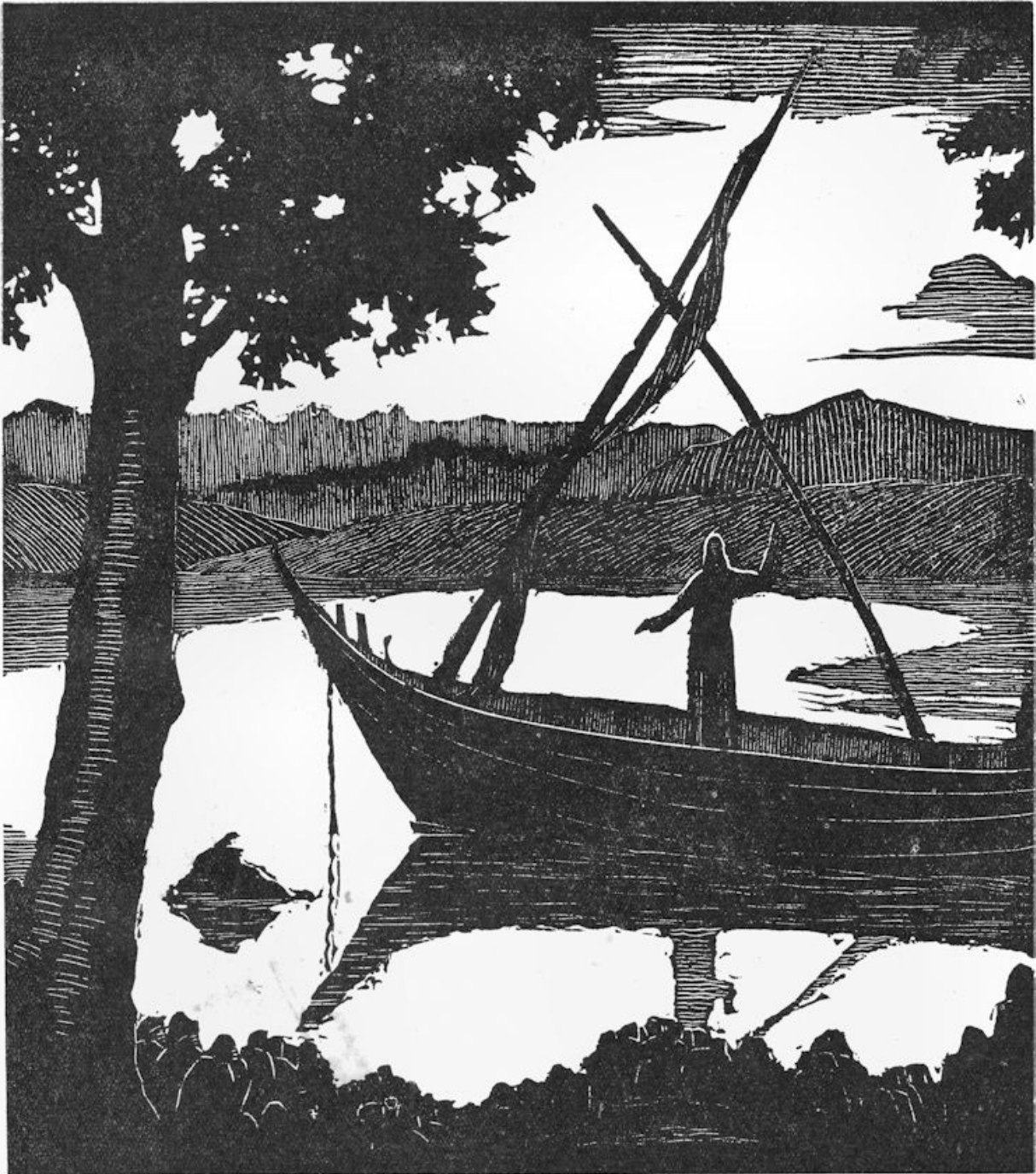
Alleen wie luistert naar Jezus, hoort.

En, wonderlijk, in het drukke leven, in de dingen van de dag, ook in de stilte van de natuur, onderscheidt hij Jezus stem.

Maar dat niet alleen, hij hoort ook Jezus woord als tot hem gesproken. Het dringt in zijn hart en hij bewaart het.

Dat is hooren en verstaan.

Zullen we zoo ook in het nieuwe jaar, dat we weer zijn ingetreden, naar Jezus luisteren?

Jezus predikende op het meer.

Houtsnede uit de Greiner-Bibel.

Wij durven

door agni v.d.torre

Studentinnenproblemen

4

Lieva had 't avond de leiding van de Meisjesvereniging en Jonny kwam rond den negene benee om thee te schenken voor Vader.

Ze droeg Mariekes reproductie-verzameling onder den arm, om daar in dit goe oogenblik met Vader alleene

in de gezellige kamer, haar goesting mee te doen.

„'n Komt Pol nie?” vroeg Vader, hoewel hij dit toch eigenlijk vooruit al wist.

„Thee op m'n kot, of gene thee,” heeft Caesar bevolen. „Spijtig da hij nie katholiek 'n is, hij zou ne monnik geworden zijn, waar Vader?”

„Nee toch,” weifelde Vader. „Ze zijn in 't klooster alle gelijk en onderworpen als 't goe is. Peize daarop,” en hij zweeg er verder over, om haar de gevolgtrekking te laten.

Pol, die z'n hoofd hief, rap als een wouddier dat onraad vermoedt zoodra eene hem bevelen wou of tegen zijnen wil zich keeren. Dat zou conflicten geven, als d'r ne stukske van zijne vrijheid verloren viel.

„Ik kwam professor Panters tegen, dees achternoen in 't hospitaal,” zei Vader, toen ze tegenover hem aan tafel zat, met het plakboek opengeslagen voor zich.

„Ja, dieën draak,” schold Jonny boven een reproductie van Geertgen tot St. Jans, voorstellend Johannes den Dooper vereenzaamd in de woestijn.

„Hij is knap,” waardeerde Vader.

„Ja,” zei ze kort en haar vingers bogen zich, alsof ze een pincet vasthielden. En over het tafellaken bootste ze scherp Panters beweging na, zooals zijn ontleedmes, snel lijk een schijm het kinderlijveke kerfde.

In een huiver trok ze d'r hand saam en legde haar op de plaat, alsof ze d'r daar boven die schoon geschilderde natuur wilde doen vergeten. . . .

Vader had de beweging gezien en ze zou hem niets gezegd hebben, als hij niet er aan getwijfeld had, of de Jonny van vroeger, niet veel zelfbewuster, vlotter en vroolijker was, dan de Jonny van de laatste weken.

Tobde ze ergens mee, of was ze misschien in aanleg zwaarmoediger dan hij haar altijd geschat had en ging zich dat nu ontwikkelen?

Hij hoopte het niet, voor wie uit eigen kracht niet voldoende licht in zijn leven trekken kon, werd de wereld waarbinnen een dokter trad zoo spoedig te donker om met zekerheid te durven handelen. En wie weifelde verknoeide wellicht eerst zijn werk en ging dan zelve ten onder.

Hij wist toch eigenlijk weinig van zijn kinderen, dacht hij, terwijl hij stillekens naar Jonny keek. Waarom bleef ze nu zoo lang en met zooveel goesting die ouw prent bezien; hij kon haar oogen de bochten van de smalle beek langzaam zien volgen, tot aan de verre boomgroepen toe.

Zijn patiënten konden vaak tot over de behoorlijke grenzen vertrouwelijk zijn en hem noodzaken hun woorden te remmen, omdat ze voor zooveel weeke openhartigheid zich schamen zouden, als ze later weer sterk en beheerscht in het leven stonden.

Maar zijn kinderen schenen die behoefte niet te kennen.

Wat wist hij van Pol's plannen?

„'k Zal nog ne keer zien,” weerde hij af, als hij hem er naar vroeg.

En de jongen moest toch dees zomer eindelijk beslissen.

Lieva was toch meer het kind, zooals ouders dat wenschen. Ze vroeg bij alles zijn raad en daarna nog zijn oordeel over de wijze van uitvoering.

Zij zou in de samenleving van vijftig jaar geleden, onder het ouderlijk absolutisme, evenmin moeilijkheden gegeven hebben als nu. En Jonny? Had ze goed gekozen, of werd het een vergissing en was ze nu reeds huiverig geworden voor wat zich langzaam uit die wereld van ziekte aan haar openbaarde?

Jonny voelde zijn oogen en even opziend

Mariekes verzameling onder den arm.

wees ze glimlachend met haar vinger naar de konijntjes, die daar begeerig aan 't pittig groen te knabbelen zaten en naar 't wit lammeke, dat tegen een zachten graswal te droomen lag.

„Jaë,” knikte ze, met haar oogen naar den eenzamen Johannes. „Als we daar zaten en zou Panters ons nie kunnen vatten.”

Dus was het tóch de invloed van de sectie, constateerde Vader in zichzelf.

„Ewel toch,” keek Vader mee, over de tafelenen. „Ge ziet alleene naar al 't schoone en plezante da rondom den heilige is. Maar zie ne keer hem zelve. Onder al het licht van den hemel door heeft hij zijn verdriet in de eenzaamheid meegedragen.

Zie die fel gebroken lijnen van zijn figuur, die gekrampte voeten. En wat heeft Geertgen daarover ne grauwe treurnis gelegd, mee da zware, bruin en blauwe kleed.

„En z'n oogen...” Vader liep rond de tafel om beter te komen zien.

„Ja,” zei Jonny stil, binst ze tezamen bleven neerzien in de oogen van een verlatene, die weened vroegen, of dan alles onverbidde-lijk voorbij zou zijn.

Terugloopend naar zijn stoel, waar hij staande zijn krant bleef vouwen, omdat hij weer weg moest, zei hij:

„Wete nu Jonny, al liep ge naar den buiten en ge liet u den ganschen dag wasschen door de zon van onze Vlaanders, dan kunde 't avond toch met uw miserie weerom komen, als ge die nie 'n hebt omgezet in dingen, die u geen kwaad kunnen doen.

'k Meende toch, da ge aan da werk al gewend was.”

„'t En is ook de sectie nie, Vader. 'k Peize op de Moeders. 't Waar zoo'n schoon meiske. En thans nie zeggen, da z' toch nergens van weten, Vader,” drong ze snel, om niet in zijn antwoord teleurgesteld te worden.

Hij glimlachte. Neen, dat zou al te goekoop zijn en sprak al vanzelf.

„Misschien is het hun taak, dit ongeweten offer te brengen. G' en moogt hun die niet ontnemen, als ge hun gene andere geeft, die dezelfde waarde heeft.”

„Maar wa kan het voor waarde hebben, als ze nie eens zelve da offer vrij kozen?”

„Voor anderen toch. Misschien is hierin het leven sjuust zoo goê, da 't buiten ons weten nog de tekorten dekt, die we bij anderen eens maakten.”

„Ja,” zei ze, als had ze 't wel begrepen en hoefde er niet meer over gesproken.

Maar in haar stem was benijding en ge-

krenktheid. Ge leefde toch maar gemakke-lijk, als ge alles zoo schoon zag lijk Vader! Ze kon ook niet weten, wat ellende hem zoo laat nog den duisteren wijk introk en hoe naast den nood van levende menschen, het tobben over doode lichamen niet meer dan een gedachtenspel werd.

Hij was met de moeilijkheden mee gegroeid: die van vroeger waren nu zoo gering geworden, dat hij ze niet zuiver meer in hun oude waarde zich herinneren kon.

Jonny hoorde hem de voordeur dichttrekken en ze stond op, om hem na te zien voor het raam.

De kade lag verlaten, als de auto in vlotte vdart onder de boog van de hooge brug was doorgegleden.

Boven het stille water rees de kerk, zwart en oud; daar was niets dat een onwetende het schoone kleurleven deed vermoeden, dat daar binnen bij het daglicht ontwaken zou. Alleen de kapellenkrans droeg op zijn leien koepels ijl zilvren glans, lijk manelicht, dat op stil wdter schijnt.

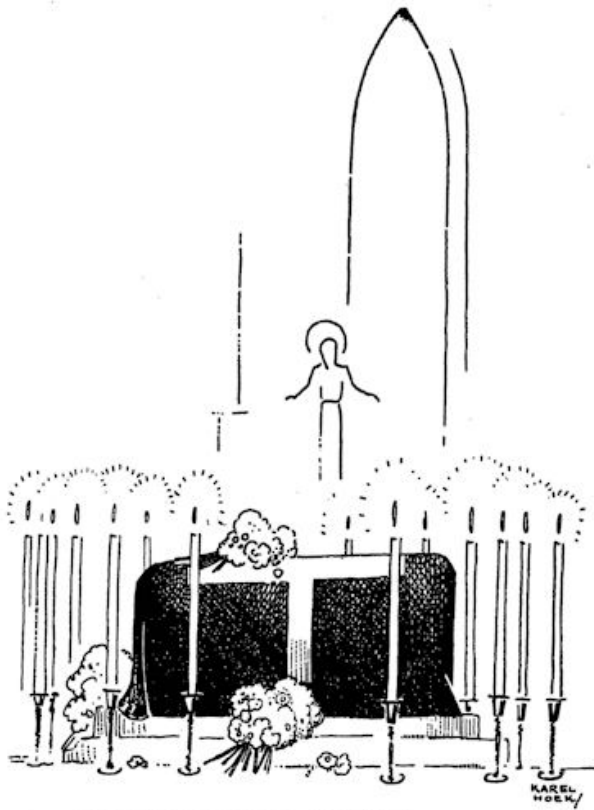
Maar binnen die hechte muren, onder het zilverbekruiste kleed, verging een schoon kinderlijveken.

Ze zag plots weer Panters vaste handen.

„'n Vergaap u nie aan den schijn!” zei zijn streng gebaar. „Ziede, zoo is nu uw schoon

....door de zon van onze Vlaanders....

....onder het zilverbekruiste kleed....

engelken," en hij deed de droomsluier door, die ge. als een bescherming rap rond dat kindeke drapeeren wou.

„Ge wete 't nu? Allez, thons is 't voor uwen rekening, da dit met geen ander kind op-nieuw gebeure.“

Wat praatte ze in zichzelf, binst haar woorden aan Panters werk plots z'n groote praktische waarde gaven?

Was hij dáárom zoo onverbiddelijk veel-eischend, omdat de verantwoordelijkheid zoo hevig groot groeide achter zijn werk?

Ze sloeg het gordijn dicht met een resoluut gebaar en onbewust, binst dat ze de kamer intrad, rechte zich haar lichaam en hief haar hoofd zich met den ouden durf omhoog. Ze wou weer werken om veel droefs te helpen overwinnen.

„Ja," zei ze zacht, en het was lijk een antwoord aan de vele moeders, die hulp voor hunne kinderen vroegen.

Als Vader terugkeerde en de hall inkwam, stond Jonny op de eerste trede van de trap. „Den goê nacht, Vader. 'k Ga eerst nog wa blokken op mijn kot en dan rap naar m'n bedde," knikte ze en ze boog zich naar hem heen, voor een nachtkus.

Ze deed dat lang niet iederen avond meer. Vroeger had ze zelfs hevig gesparteld, als Treze d'r de tafel rondroeg om de traditioneele kussen uit te deelen.

Lieva was zoo niet. Die deed het trouw en rustig, met dezelfde gevoelens misschien, waarmee ze haar onderjurk uittrok. Dat hoorde ook bij 't naar bed gaan.

Even legde ze haar wang tegen Vaders gezicht. Maar als was dat gebaar te onbeheerscht geweest, rechte ze zich snel en haar vijf vingers door haar kuif halend, knikte ze opgewekt, alsof ze haar vondst uit bergen van geluk had opgegraven: „Als 'k me ga specialiseeren, zal 't voor kinderziekten zijn, Vader. Ge moet toch bij uwen thesis ne bepaalde richting kiezen newaar?" voegde ze er als een verontschuldiging aan toe. „Daar ben ik content mee, Jonny," zei hij eenvoudig. Maar tot in zijn oogen lichtte de vreugdeschijn van zijn dankbare ziel.

Zie, ze voelden zich onafhankelijk misschien, maar ze waren niet ver toch, zijn kinderen. In hun diepste oogenblikken bleken ze vlak naast hem te staan.

Jonny sprong met twee treden tegelijk de trap op naar boven.

Wat zou Juul van haar besluit zeggen, vroeg ze zich af. Ze zou er hem over spreken, als ze weer een keer met hem naar den buiten trok, om waterdierkes voor Nonkels laboratorium te halen.

D'r was een goede stemming voor vertrouwelijke dingen, als ze daar zoo samen door de beemden trokken, met hun vischglas en schepnet, lijk kinderen op een vrijen dag.

Tja, wat zou hij dan al niet kunnen zeggen, peinsde ze glimlachend.

En haar gedachten stelden zich vroolijk rond dees schoone verwachting.

De centrale keuken

Een dichte regen vulde triestig grauw de gansche lucht; ze wischte de contouren der hoogste daken weg en verdook de toppen der torens.

De stad leefde alleen benee z'n haastig leven op de glimmende kasseien.

Jonny kwam met Mariët uit Nonkel Free's laboratorium. Jon had curven gesorteerd, voor een nieuwe publicatie, binst dat Mariët weefselpraeparaten in het microscoop zat te bewonderen.

„Da zie Nonkel geer," had Jonny gezegd. „Droom, als ge daar goesting in hebt, over de mysteriën van een tropennacht, of zing geluidloos Mozart na. Als ge maar voor uwen microscoop zit en uw oog d'r bekans boven houdt, is 't goe.“

Juul was d'r ook geweest, en gelijk met hen weggegaan over den koer. Maar daar had hij Frank de Broedelaere ontmoet en was met hem voortgelopen. Juul scheen het toch

wondergoed met het Broedelare-type te stellen!

Als ze tegenover de cinema kwamen, begon de regen in rechte lijn neer te vallen uit de verdonkerde lucht.

„Laten we daar in de hall schuilen Jon, dan zien we gelijk wat film d'r dees week gaat." Mariët stond in de hall die vol regenschuilers geloopt was, de filmplaten te bezien.

„Le Chant du Nil."

„'t Ziet er romantisch uit, zeg, dat Nijlland. Zie daar hebt ge de pyramiden ook. O Jon, ne schaking, ziede Novarro schaakt ne prinses. Ze lijkt ne doopkind zooals hij d'r draagt in d'r lang wit kleed. En zoo graciël waar, alsof hij d'r breken kan.

Wat 'n oogen, Jon. Zie hem staan tusschen die kamelen. 'k Zou best mee durven mee zoo eene.

Maar we zouden d'r nooit toe geraken, peis ik toch. Als we buiten de cinema komen, zijn we veel te nuchter, om in romantische bevliegelingen te verzeilen.

Maar 't is toch spijtig, da 'k mijn studentenkaart nie mee 'n heb, anders ging ik d'r subiet naar toe. 't Is zoo triest zoo'n regenavond, zoo gansch alleene op uwen kot."

„Kinderen niet toegelaten," wees Jonny plagend.

„Nee Mariët, 't is te gevaarlijk voor u. Ge gaat mee naar mijn huis.

Werken kunt ge d'r ook; ge hebt toch uw kursussen van dees achternoen bij u? Daar hebt ge genoeg mee te stellen."

„Neen 'k," weerde Mariët af. „'k Zie d'r zoo verregend uit. Wat zal Lieva daarvan zeggen?"

„Die weet allang da ge tot ne andere kategorie behoort dan de hare.

Allee, laten we tusschen de druppels doorloopen."

Ze trok Mariët tusschen de menschen door naar buiten.

„Nee maar het giet nog!" schrok ze.

„Nu, ook best," knikte Mariët opgewekt.

Ze draafden naar de kade en kwamen hijgend na een korte bel langs Treze de hall in gestoven.

In de huiskamer brandde al licht. Lieva ging juist door de open deur met de thee naar binnen.

„Zullen we eerst Marieke gaan groeten. Dan is de thee sjuust getrokken."

Mariët streek over haar nat glimmende kuif, die glad naar achter lag. Ze trok haar roode jumper recht over d'r zwarte plooirok en volgde Jonny de breede trap op naar boven.

„Jon, zie 'k er heusch wel toonbaar uit?" vroeg ze, ongewoon bedeesd kijkend naar de gesloten huiskamerdeur en zich afvragend waarom Lieva niet even was blijven wachten in de hall, voor een groet.

Ze had d'r toch uit de verte gezien. Maar dit hoorde niet bij Lieva, wist ze immers. Ze zou haar straks vormelijk verwelkomen, alsof ze de erfgename van Tuth' Ank Amon was.

„Mariët keer uwen kop ne keer binnenste buiten en vraag of dië toonbaar is."

Mariët, die zoo knap was, dat Lieva d'r gerust jaloersch op kon zijn, had zooveel franje niet nodig.

MISMAAKTEN

Men zegt, Heer, dat toen Gij op aarde waart
aan U niets was, dat men U zou begeeren.
Gij echter kondt bewondering ontberen;
wij niet, want ijdelheid hecht diep in onze aard
en door één woord of lach zijn we te deren.

Wij zullen altijd verder moeten gaan
en zullen alle hoop en vrees verzwijgen,
zelf zwak, naar alle kanten dreigen.
En langzaam groeit in ons de duistere waan,
dat er een blijde onbezorgdheid moet bestaan, die wij nooit krijgen.

Wij hebben ons hierbij, in koel besef, al sinds lang neergelegd.
Totdat een keer de wanhoop van vioolmuziek die schijn bederft;
We vinden 't oud verwijt terug, diep bij ons ingekerfd:
– Gij richt geen lamme op en maakt geen kromme recht.

Als wij niet wisten, dat Gij elke dag met allen lijdt en sterft...!

W. G.

06-05-2024

06-05-2024